

angelic

M Horlaci

cel mai albastru ochi nu poate fi mai profund decât
ocenul iubirii în care am învățat să plutim
retrasi în singurătatea noastră
am ascultat cântecul apei
al stelelor si al păsărilor si în cele din urmă
ne-am abandonat în iluzia oglinzii
în trăirile infinitului
imaginându-ne lumea ca si o carte
deschisă în apropierea luminii
unde angelic
zarea transformă întunericul rămas
dăruind razelor afecțiunea pierdută
uitată
undeva
în negura zilei de mâine